

Συζήτηση με θέμα:

«Η παγκόσμια αταξία του καπιταλισμού γεννά νέους πολέμους και κοινωνικές κρίσεις».

Παρουσίαση του Μπάμπη Μισαηλίδη

13 Απρίλη 2024

Ο πόλεμος του Πούτιν εναντίον της Ουκρανίας, το αντιεβραϊκό πογκρόμ της Χαμάς στο Ισραήλ και ο συνεχιζόμενος πόλεμος στην Παλαιστίνη.

Ένα ιστορικό σημείο καμπής στη διεθνή πολιτική

Δύο πρόσφατα γεγονότα έχουν σημαδέψει το παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό και αποτελούν σημεία καμπής στην εξέλιξη σήμερα δύο αντιτιθέμενων κόσμων: τον κόσμο στον οποίο κυριαρχούν οι πλούσιες καπιταλιστικές οικογένειες που κατέχουν τα μέσα παραγωγής και διανομής αγαθών, τα μέσα μεταφορών και επικοινωνιών, και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Και τον κόσμο των εργαζομένων που παράγουν όλο τον υλικό πλούτο καθώς και του πολιτισμού.

Το πρώτο γεγονός είναι η δολοφονική εισβολή των στρατευμάτων της Μόσχας στην Ουκρανία, ένας πόλεμος που συνεχίζεται σήμερα, και το δεύτερο γεγονός είναι η σφαγή των Εβραίων στις 7 Οκτώβρη με την υποστηριζόμενη από την Τεχεράνη επίθεση της Χαμάς και ο πόλεμος που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Παλαιστίνη.

Το 1991 οι κυρίαρχοι των ΗΠΑ ξεκίνησαν έναν πόλεμο κατά του Ιράκ με την υποστήριξη των καπιταλιστών αντίπαλών τους στην Ευρώπη. Υποστηρίχθηκε επίσης από την Μόσχα και την Κίνα. Η Κούβα ήταν η μόνη χώρα που τότε ήταν μέλος στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών που τάχθηκε κατά της ιμπεριαλιστικής εισβολής στο Ιράκ. Μέσα σε έξι εβδομάδες σφαγιαστήκαν πάνω από 150.000 άνθρωποι.

Οι κυρίαρχοι όλου του κόσμου θριαμβολογούσαν ότι το τείχος του Βερολίνου έπεσε, η ταξική πάλη είναι παρελθόν, ο κομμουνισμός και ο συνδικαλισμός είναι «παρωχημένες ιδέες», είχε έρθει το τέλος της Ιστορίας αφού ακόμα και οι κυβερνώντες της Σοβιετικής Ένωσης τότε ήθελαν να συμμετάσχουν στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Ρωσία να γίνει ακόμα και μέλος του ΝΑΤΟ. Ήταν η εποχή του Προέδρου Μπόρις Γέλτσιν ο οποίος προωθούσε ένα ανερχόμενο ανώτατο αξιωματούχο της Σοβιετικής μυστικής αστυνομίας (Γκα-γκε-μπε) ονόματι Βλαντίμιρ Πούτιν. Ως πρόεδρος πλέον ο Πούτιν δήλωνε σε συνέντευξή του στο BBC ότι δεν θα μπορούσε να φανταστεί το ΝΑΤΟ ως εχθρό και θα ήθελε η Ρωσία να γίνει «ισότιμο μέλος του» όπως επίσης και «ισότιμο μέλος» της Ευρωπαϊκής Ένωσης. «Δεν μπορώ να φανταστώ τη χώρα μου μακριά από την Ευρώπη και από αυτό που συχνά ονομάζουμε πολιτισμένο κόσμο», δήλωνε ο Πούτιν.

Οι κομμουνιστές στις ΗΠΑ του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος είχαν εξηγήσει ότι το μακελειό στο Ιράκ σηματοδοτούσε τα πρώτα σαλπίσματα ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου. Εκείνο τον καιρό σε πολλούς αυτό φάνηκε υπερβολικό ενώ άλλοι είπαν ότι αυτοί οι Αμερικάνοι έχουν χάσει «τα αυγά και τα πασχάλια». Σήμερα, όμως, αστοί πολιτικοί όπως ο Πούτιν, και αρκετοί πολιτικοί αναλυτές και «δεξαμενές σκέψης» των κυρίαρχων τάξεων μιλούν ανοιχτά για την πιθανότητα ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου.

Αντίθετα από ότι ισχυρίζονταν οι κυρίαρχοι, ο πόλεμος στο Ιράκ αποκάλυψε τις όλο και οξύτερες διενέξεις των καπιταλιστών παγκοσμίως καθώς πασχίζουν να κατακτήσουν ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της διεθνούς αγοράς η οποία όλο και περισσότερο συρρικνώνεται. Ανταγωνίζονται σκληρά για να προωθήσουν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους και ελπίζοντας να αντιστρέψουν την πτώση του μέσου ποσοστού των κερδών τους.

Οι διενέξεις αυτές οδηγούν σε οικονομικούς και στρατιωτικούς πολέμους από τη μια, και όλο και πιο έντονες επιθέσεις στους μισθούς και στις συνθήκες ζωής των εργαζομένων, στην περιστολή των δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων που έχουμε με αγώνες κατακτήσει, την ενίσχυση του νομικού οπλοστασίου τους και των κατασταλτικών δυνάμεών τους.

Οι τάσεις αυτές στον κόσμο των κυρίαρχων καπιταλιστών ενισχύθηκαν μετά από την σφαγή στο Ιράκ με τους πολέμους στην Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, στη Συρία και σε άλλες χώρες. Οι πόλεμοι αυτοί αποκάλυψαν πόση μεγάλη απάτη ήταν η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση», ενός κόσμου ενωμένου, την απάτη μιας «διεθνής κοινότητας» και μιας «ενωμένης Ευρώπης».

Η βίαιη εισβολή του Πούτιν και ο συνεχιζόμενος πόλεμος εκεί είναι ο μεγαλύτερος και καταστρεπτικότερος πόλεμος στην Ευρώπη από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ το αντι-εβραϊκό φρικαλέο πογκρόμ που διεξήγαγε η Χαμάς στις 7 Οκτώβρη μέσα στο Ισραήλ είναι η μεγαλύτερη σφαγή Εβραίων μέσα σε μια μέρα από το Ολοκαύτωμα των Ναζί στη δεκαετία του 1940 μέχρι σήμερα.

Σε μια χώρα στην οποία εξοντώθηκε το 95% του εβραϊκού πληθυσμού από τις ναζιστικές δυνάμεις κατοχής και των Ελλήνων συνεργατών τους θα περίμενε κανείς την ένδειξη μιας μεγαλύτερης ευαισθησίας και ανθρωπιάς, τουλάχιστον από τις πολιτικές δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα. Αντιθέτως, αυτό που κυριαρχεί είναι ανυπόστατες εκλογικεύσεις και αιτιάσεις, όπως ότι πρόκειται για «ένα ξέσπασμα των απελπισμένων Παλαιστινίων», μια «έκρηξη απόγνωσης» ή «εξέγερσης στην ανοικτή φυλακή της Γάζας» ή ότι «καταδικαστέο μεν αλλά τώρα έχουμε τη γενοκτονία ή εθνοκάθαρση που διεξάγει το Ισραήλ κατά των Παλαιστινίων». Ακόμα και ότι το αντιεβραϊκό αυτό πογκρόμ ήταν μια έκφραση της «αντίστασης» του παλαιστινιακού λαού και ορισμένοι παρομοιάζουν τους Παλαιστίνιους της Γάζας με τους «ελεύθερους πολιορκημένους» του Μεσολογγίου κατά την αστική επανάσταση του 1821. Και στηρίζουν το πογκρόμ της Χαμάς παρομοιάζοντάς το με τη σφαγή των μουσουλμάνων και των Εβραίων στην Τριπολιτσα το 1821!

Οι Παλαιστίνιοι είναι ένα καταπιεσμένο έθνος υπό την κυριαρχία της καπιταλιστικής τάξης του Ισραήλ. Σήμερα το Ισραήλ έχει 9.656.000 κατοίκους, τα τρία τέταρτα περίπου των οποίων (7.106.000) είναι Εβραίοι, ενώ το ένα πέμπτο (2.037.000) Παλαιστίνιοι που δεν εγκατέλειψαν τις εστίες τους το 1948 με την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, και σήμερα ζουν ως πολίτες β' κατηγορίας. Πριν τον πόλεμο, η Δυτική Όχθη, που περιλαμβάνει την Ανατολική Ιερουσαλήμ, κατοικούνταν από περίπου 2.300.000 Παλαιστίνιους (ντόπιους και πρόσφυγες του 1948) και 670.000 Εβραίους εποίκους. Στη Λωρίδα της Γάζας κατοικούσαν 2.400.000 Παλαιστίνιοι ένα εκατομμύριο των οποίων είναι παιδιά.

Όπως όλοι οι λαοί στις καπιταλιστικές χώρες, οι Ισραηλινοί Εβραίοι όπως και οι Παλαιστίνιοι-Άραβες, είναι ταξικά διαχωρισμένοι. Στο Ισραήλ, μια χούφτα πολυεκατομμυριούχων αποτελούν την άρχουσα τάξη. Επίσης υπάρχουν πλατιά μεσαία

στρώματα που έχουν δεχθεί τα τελευταία χρόνια μεγάλα πλήγματα όσο αφορά τα εισοδήματά τους λόγω της οικονομικής κρίσης. Στο Ισραήλ έχει διαμορφωθεί μια εργατική τάξη που δεν διαφέρει από εκείνες στην Ευρώπη ή στις ΗΠΑ. Πρόκειται για μια όλο και περισσότερο πολυεθνική εργατική τάξη που αναπτύσσει κοινούς αγώνες και κοινές οργανώσεις. Οι εργαζόμενοι έχουν δεχθεί παρόμοιες με εμάς επιθέσεις λιτότητας για την αύξηση των κερδών της τάξης των εργοδοτών, επιθέσεις που έχουν αυξήσει σημαντικά τις κοινωνικές ανισότητες και την φτωχοποίηση κοινωνικών στρωμάτων. Το 2023, 1,6 εκατομμύρια ή 18,4% του πληθυσμού των Εβραίων πολιτών του Ισραήλ ζούσε κάτω από το επίσημο όριο φτώχειας. Μεταξύ των Παλαιστινίων-Αράβων πολιτών του Ισραήλ είναι όμως 36,5%.

Οι περισσότεροι Παλαιστίνιοι-Άραβες στο Ισραήλ ζούνε σε πόλεις ή χωριά που μένουν μόνο Άραβες. Υπάρχουν όμως και «μικτές» πόλεις. Αλλά οι επαφές μεταξύ Εβραίων και Αράβων είναι στους χώρους δουλειάς και στα σωματεία. Στα νοσοκομεία, σε εργοστάσια, σε τουριστικές επιχειρήσεις, και σε άλλους χώρους Εβραίοι δουλεύουν μαζί με Άραβες. Μεταξύ των συνδικάτων που οργανώνει και αγωνίζεται για ίσα δικαιώματα άσχετα από εθνική καταγωγή είναι η Ομοσπονδία Δύναμη στους Εργάτες με δεκάδες χιλιάδες μέλη.

Μεταξύ των εργαζομένων που δολοφόνησε η Χαμάς στις 7 Οκτώβρη ήταν και μετανάστες εργάτες γης σε κιμπούτς. Αυτοί οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στον αγροτικό τομέα από την Ταϊλάνδη, την Κίνα, αλλά και Παλαιστίνιοι από τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, αντιμετωπίζουν τις χειρότερες συνθήκες και είναι μεταξύ των πιο χαμηλόμισθων εργατών. Παλαιστίνιοι από την Ιερουσαλήμ και τη Δυτική Όχθη δουλεύουν επίσης σε μεγάλο βαθμό στις οικοδομές.

Οι Άραβες εργαζόμενοι δουλεύουν περισσότερες ώρες και πληρώνονται λιγότερο. Αντιμετωπίζουν διακρίσεις όσο αφορά την πρόσβαση σε κοινωνικές υπηρεσίες, στην εκπαίδευση καθώς και στη στέγαση.

Σύμφωνα με το Υπουργείο Γεωργίας του Ισραήλ, μετά από την επίθεση της Χαμάς και το ξεκίνημα του πολέμου δεκάδες χιλιάδες κυρίως Ταϊλανδέζοι και Παλαιστίνιοι έχουν χάσει τη δουλειά τους στα κιμπούτς και η κυβέρνηση του Νετανιάχου προσπαθεί να φέρει εργάτες από την Σρι Λάνκα. Επίσης οι Κατασκευαστικές εταιρείες ζητούν 100.000 εργάτες από την Ινδία να δουλέψουν στις οικοδομές και να πάρουν τη θέση των Παλαιστινίων.

Ο Σύλλογος Εργαζομένων MAAN που έχει μέλη και Εβραίους και Παλαιστίνιους, λέει ότι η κυβέρνηση του Ισραήλ με το ξεκίνημα του πολέμου έχει ακυρώσει τις άδειες εργασίας που είχαν πάνω από 200.000 Παλαιστίνιοι από τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα να εργάζονταν στο Ισραήλ. Το εισόδημά τους αντιπροσώπευε το 20% του Παλαιστινιακού ΑΕΠ, σχεδόν 4 δις ετησίως. Εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες των Παλαιστινίων εργατών έχουν μείνει επί μήνες τώρα χωρίς εισόδημα. Ο Σύλλογος MAAN απαιτεί από την κυβέρνηση να αφήσει τους Παλαιστίνιους να γυρίσουν στις δουλειές τους.

Επί δεκαετίες ο Σύλλογος στέκει στο πλευρό του αγώνα των Παλαιστινίων για τα εθνικά τους δικαιώματα. Όμως, όπως γράφει σε ανακοίνωσή του, «η κτηνώδη επίθεση της Χαμάς εναντίον Ισραηλινών αμάχων το «Μαύρο Σάββατο» δεν είναι μια πράξη αντίστασης κατά της ισραηλινής κατοχής αλλά μια φονταμενταλιστική τζιχαντιστική δράση προς όφελος του άξονα Ιράν-Χεζμπολάχ με τον Πούτιν στο παρασκήνιο». Πράγματι, η Μόσχα δεν βρίσκεται πολύ μακριά από την Γάζα όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Η επίθεση της Χαμάς έγινε μια εβδομάδα μετά από συμφωνία μεταξύ Ισραήλ-Κατάρ για το άνοιγμα των συνόρων του Ισραήλ προς τους Παλαιστίνιους για να πάνε εκεί να δουλέψουν. Έγινε επίσης τη στιγμή που διαφαινόταν μια συμφωνία με την οποία η Σαουδική Αραβία θα αναγνώριζε το δικαίωμα ύπαρξης του κράτους του Ισραήλ μετά από τα Εμιράτα, το Σουδάν, το Μαρόκο και το Μπαχρέιν, πράγμα θετικό στην κατεύθυνση της παύσης του κύκλου αίματος μεταξύ της Χαμάς και του Ισραήλ. Η Σαουδική Αραβία είναι βασικός αντίπαλος των κυρίαρχων του Ιράν στην ευρύτερη περιοχή.

Η Χαμάς θέλει να επιβάλει σε μια «Ελεύθερη Παλαιστίνη από τον ποταμό Ιορδάνη μέχρι τη Μεσόγειο Θάλασσα», φυσικά μετά από την εξόντωση και τον διωγμό των Εβραίων και την καταστροφή του κράτους του Ισραήλ, ένα καθεστώς με πρότυπο το Ιράν. Η Χαμάς κέρδισε επιρροή και κατέκτησε την κυβερνητική εξουσία στη Γάζα κατά τη διάρκεια μιας υποχώρησης του μαζικού παλαιστινιακού κινήματος και την αστικοποίηση και την προχωρημένη διαφθορά του PLO. Αυτό συνέβη ιδιαίτερα μετά από την πρώτη ντιφάντα την οποία χαρακτήριζαν οι μαζικές κινητοποιήσεις και η αυτό-οργάνωση. Η άνοδος της Χαμάς σημειώθηκε κατά τη *δεύτερη* ντιφάντα ιδιαίτερα κατά τα πρώτα χρόνια του 2000 με τις αποτρόπαιες βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας, όπως εκείνη σε ένα ξενοδοχείο όπου γινόταν μια εβραϊκή γιορτή σκοτώνοντας 19 ανθρώπους, η οποία έμεινε στην ιστορία ως «σφαγή του Πάσχα». Η Χαμάς κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές το 2006 με 44% ενώ η Φατάχ του PLO πήρε 41%. Όμως, σύμφωνα με μια δημοσκόπηση που είχε γίνει τότε μεταξύ εκείνων που ψήφισαν την Χαμάς, 80% θέλανε ειρήνη με το Ισραήλ και 75% υποστήριζαν ότι η Χαμάς θα έπρεπε να αλλάξει τη στάση του απέναντι στο Ισραήλ. 78% ψήφισαν κατά της Φατάχ διότι πίστευαν ότι μια κυβέρνηση της Χαμάς θα έβαζε τέλος στη διαφθορά και 68% ότι θα σταματούσε την εγκληματικότητα. Οι ένοπλες δυνάμεις της Χαμάς στη συνέχεια έδιωξαν με βίαιες επιθέσεις την Φατάχ από τη Γάζα. Πάνω από 150 δολοφονήθηκαν και εκατοντάδες τραυματίστηκαν και πάνω από 1000 Παλαιστίνιοι αγωνιστές κλείστηκαν στην φυλακή. Το 2007 η Φατάχ οργάνωσε μια διαδήλωση στη Γάζα στην οποία συμμετείχαν πάνω από 200.000 Παλαιστίνιοι την οποία διέλυσαν οι συμμορίες της Χαμάς δολοφονώντας 6 και τραυματίζοντας 80. Το 2007 η Χαμάς ξεκίνησε την εκτόξευση πυραύλων και ρουκετών σε κατοικημένες περιοχές μέσα στο Ισραήλ. Το Τελ Αβίβ μαζί με την Αίγυπτο επέβαλαν κυρώσεις και τον εναέριο, θαλάσσιο και χερσαίο αποκλεισμό της Γάζας που διατηρούν έως σήμερα.

Η Χαμάς επέβαλε ένα αστυνομικό καθεστώς στη Γάζα. Έλαβε μέτρα κατά των γυναικών με απαγορεύσεις παρόμοιες με εκείνες στο Ιράν, όπως να φορούν την μαντίλα, τον διαχωρισμό της εκπαίδευσης σύμφωνα με το φύλο, την απαγόρευση της συμμετοχής σε αθλήματα, την μετακίνηση δίχως τη συνοδεία άντρα, κ.αλ. Πριν το αντιεβραϊκό πογκρόμ της Χαμάς, το ποσοστό ανεργίας στη Γάζα ήταν πάνω από 45% και το 65% ζούσε κάτω από το όριο φτώχειας. Το 63% αντιμετώπιζε στέρηση διατροφής και 95% του πληθυσμού δεν είχε πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Περίπου το 80% του πληθυσμού εξαρτάται από τα κονδύλια του ΟΗΕ για να επιβιώσει και να έχει πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες όπως την υγειονομική περίθαλψη και την εκπαίδευση. Το 2019 ξέσπασαν μαζικές διαδηλώσεις με βασικό σύνθημα «Θέλουμε να ζήσουμε» ενάντια σε νέους φόρους που ανακοίνωσε η κυβέρνηση Χαμάς. Εκατοντάδες διαδηλωτές κτυπήθηκαν βάναισα από τις αστυνομικές δυνάμεις και ακολούθησαν συλλήψεις και βασανιστήρια στις φυλακές.

Ήδη πριν 6 χρόνια ο κεντρικός ηγέτης της Χαμάς Γιαχιά Σίνγουαρ έλεγε ότι «έχουμε εκατοντάδες χιλιόμετρα υπόγεια τούνελ με εκατοντάδες διοικητικά κέντρα και αν ο εχθρός

στείλει τα στρατεύματά του στη Γάζα θα βγουν από τα βάθη της γης οι μαχητές μας με χιλιάδες πυραύλους που θα αντιμετωπίσουν τα τανκς τους. Θα μετατρέψουμε τις υπό την κατοχή του εχθρού πόλεις σε πόλεις-φαντάσματα και θα τσακίσουμε το Τελ Αβίβ».

Πριν τρία χρόνια είχε υποσχεθεί ότι τα κέντρα και στρατιωτικά αρχηγεία της Χαμάς που βρίσκονται σε κατοικημένες περιοχές και ακόμα και σε νοσοκομεία θα μεταφερθούν, αλλά δεν έγινε τίποτα. Ενώ έχτιζε πόσα χιλιόμετρα υπόγεια τούνελ δεν δημιούργησε ούτε ένα καταφύγιο για την προστασία από τους βομβαρδισμούς του στρατού του Ισραήλ.

Σε συνεντεύξεις και ομιλίες του ο Σίνγουαρ υπερηφανευόταν ότι η Χαμάς είναι προετοιμασμένη να αντιμετωπίσει μια επίθεση του Ισραήλ στη Γάζα λόγω της βοήθειας του Ιράν με «πολλά χρήματα, εκπαίδευση, οπλικά συστήματα και πυραύλους που μπορούν να κτυπήσουν και το Τελ Αβίβ» και απειλούσε ότι «θα εξαφανίσουμε το Ισραήλ με τα όπλα του Τζιχάντ». Ο ηγέτης της Χαμάς, Κχαλέντ Μασάλ θριαμβολογούσε ότι η φρικαλέα επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη «άνοιξε διάπλατα μια λεωφόρο προς την εξάλειψη του Ισραήλ». Η επίθεση επομένως δεν ήταν ούτε «ξέσπασμα» του απελπισμένου παλαιστινιακού λαού, ούτε κάποια «εξέγερση στη ανοικτή φυλακή της Γάζας» και δεν είχε τίποτα να κάνει με τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των Παλαιστινίων. Ήταν ένα μελετημένο, οργανωμένο αντιεβραϊκό πογκρόμ που δεν θα γινόταν δίχως τη στήριξη της Τεχεράνης.

Ο Ιρανός πρόεδρος Εμπραχίμ Ραϊσί χαιρέτησε τη σφαγή της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη λέγοντας ότι το πογκρόμ «σηματοδοτεί την αρχή του τέλους του σιωνιστικού καθεστώτος». Το αντιδραστικό αστικό κληρικό καθεστώς στην Τεχεράνη προσπαθεί να επεκτείνει την περιφερειακή δύναμη και επιρροή του με τη χρήση των όπλων. Έχει τεθεί επικεφαλής ενός «άξονα αντίστασης» κατά του Ισραήλ. Μαζί με τη Χαμάς, συντονίζει τη δράση της με τη Χεζμπολάχ στο Λίβανο, τις ένοπλες πολιτοφυλακές που έχει προωθήσει και τις οποίες καθοδηγεί στο Ιράκ και τη Συρία, καθώς και τους μαχητές Χούθι στην Υεμένη. Σήμερα οργανώνει παρόμοιες πολιτοφυλακές στην Ιορδανία. Όλες αυτές οι δυνάμεις συμμαρτυρούνται το μίσος της άρχουσας τάξης του Ιράν προς τους Εβραίους.

Η Χαμάς δεν είναι ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα αλλά ένα αντιδραστικό αστικό κληρικό μόρφωμα που έχει ως πρότυπο το Ιράν. Το ιερατικό καθεστώς του Ιράν είναι αποτέλεσμα μιας κτηνώδους καταστολής της ριζοσπαστικής λαϊκής επανάστασης του 1979 που ανέτρεψε την τυραννία του υποστηριζόμενου από τις ΗΠΑ Σάχη. Οι εργάτες οργάνωσαν συμβούλια σε εργοστάσια και στα διωλιστήρια για να παλέψουν για τα ταξικά τους συμφέροντα, οι γυναίκες και οι καταπιεσμένες εθνότητες έδωσαν μάχες για τα δικαιώματά τους και οι αγρότες για γη. Η αιχμή του δόρατος της ιερατικής αστικής αντεπανάστασης ήταν οι Επαναστατικές Ισλαμικές Φρουρές, το σώμα που σήμερα παίζει κεντρικό ρόλο στις στρατιωτικές επεμβάσεις της ιρανικής αστικής τάξης που έχουν στόχο το Ισραήλ και αντίπαλα καθεστώτα στη Μέση Ανατολή.

Σήμερα, ο πόλεμος που διεξάγει το Ισραήλ με στόχο την διάλυση των δυνάμεων της Χαμάς είναι επίσης και ένας πόλεμος που έχει στόχο να πλήξει τους κυρίαρχους στην Τεχεράνη. Τα παραδείγματα των στρατιωτικών διενέξεων αυξάνονται στην περιοχή, με το Τελ Αβίβ να χτυπάει θέσεις των πολιτοφυλακών της Χεζμπολάχ στο Νότιο Λίβανο, πολιτοφυλακές στο Ιράκ και τη Συρία υποστηριζόμενες από την Τεχεράνη να χτυπούν με πυραύλους τις στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ, και δυνάμεις των ΗΠΑ και της Βρετανίας να εξαπολύουν αεροπορικές επιθέσεις κατά των δυνάμεων των Χούθι σε αντίποινα για επιθέσεις των Χούθι σε πλοία στην Ερυθρά Θάλασσα, μια από τις πιο πολυσύχναστες διαδρομές ναυσιπλοΐας του

κόσμου. Ως άλλο ένα παράδειγμα των εξελίξεων αυτών στην περιοχή, που απειλούν νέες συγκρούσεις και ευρύτερους πολέμους, οι στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ συνεργάζονται σήμερα για την αντιμετώπιση επίθεσης του Ιράν στο Τελ Αβίβ ως αντίποινα στο φερόμενο ισραηλινό κτύπημα του προξενείου του Ιράν στη Συρία κατά το οποίο σκοτώθηκαν επτά αξιωματικοί των Επαναστατικών Ισλαμικών Φρουρών.

Λιγότερο από δύο εβδομάδες μετά από τη σφαγή στις 7 Οκτώβρη, ο Πούτιν υποδέχθηκε αντιπροσωπεία της Χαμάς στη Μόσχα μαζί με τον υφυπουργό Εξωτερικών του Ιράν. Σύμφωνα με την ανακοίνωση, σκοπός της συνάντησης ήταν η συζήτηση για τον εξελισσόμενο πόλεμο με το Ισραήλ και «τρόποι για να μπει τέλος στα εγκλήματα των Σιωνιστών που υποστηρίζουν οι ΗΠΑ και η Δύση».

Το αστικό καθεστώς Πούτιν εμπλέκεται όλο και περισσότερο στις πολεμικές συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή. Το 2011 η Μόσχα έπαιξε καθοριστικό ρόλο μαζί με τις υποστηριζόμενες από την Τεχεράνη πολιτοφυλακές για να επαναφέρει την κυριαρχία του δικτατορικού καθεστώτος του Άσαντ στην Συρία. Η Τεχεράνη προμηθεύει τη Μόσχα με τηλεκατευθυνόμενα μη επανδρωμένα αεροσκάφη με τα οποία διεξάγει τους βάνουσους βομβαρδισμούς εναντίον του ουκρανικού λαού που πολεμά υπερασπιζόμενος την εθνική του κυριαρχία. Η εισβολή της Μόσχας στην Ουκρανία είναι άλλη μια εστία πολέμου που έχει εντείνει τους ανταγωνισμούς καπιταλιστικών δυνάμεων. Πολιτικές και στρατιωτικές συμμαχίες που είχαν διαμορφώσει την παγκόσμια ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο – κλονίζονται και σχηματίζονται νέες συμμαχίες μεταξύ αντίπαλων δυνάμεων.

Σήμερα η Ουάσιγκτον εμπλέκεται όλο και περισσότερο στις συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή και αλλού καθώς προσπαθεί να προστατέψει την εξασθενημένη αλλά κυρίαρχη ακόμη θέση της σε μια όλο και περισσότερο ασταθή ιμπεριαλιστική «τάξη πραγμάτων» και να προωθήσει τα δικά της οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα. Οι κυρίαρχοι των ΗΠΑ ασκούν ασύγκριτη στρατιωτική δύναμη και έχουν επιδείξει στο παρελθόν και σήμερα τη διάθεσή τους να την χρησιμοποιούν από το Βιετνάμ έως και το Ιράκ. Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της Ευρώπης δεν είναι φίλοι του ουκρανικού λαού αλλά το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η διασφάλιση των συμφερόντων τους. Στην πραγματικότητα αυξάνουν τις πιέσεις στον Ζελένσκι να έρθει σε συμβιβασμό και να κάνει εδαφικές υποχωρήσεις προς τον Πούτιν.

Ο δολοφονικός πόλεμος του Πούτιν στην Ουκρανία έχει δείξει για άλλη μια φορά ότι δεν υπάρχει μια «ενωμένη Ευρώπη» με μια κοινή εξωτερική ή αμυντική πολιτική. Ο Μακρόν, σε αντίθεση με το Βερολίνο, προωθώντας τα συμφέροντα των Γάλλων ιμπεριαλιστών, τάχθηκε υπέρ να στείλει το ΝΑΤΟ στρατεύματα στην Ουκρανία. Ο πόλεμος αυτός μαζί με τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή έχουν πυροδοτήσει μια νέα κούρσα εξοπλισμών. Το Βερολίνο, θα ξοδέψει για πρώτη φορά μετά από το Β ΠΠ 100 δις για τον εκσυγχρονισμό των στρατιωτικών δυνάμεων της Γερμανίας. Το Παρίσι αυξάνει επίσης τους εξοπλισμούς και θα ξοδέψει μέχρι το 2030 413 δις. ευρώ ιδιαίτερα για τον εκσυγχρονισμό του πυρηνικών του όπλων. Η Ουάσιγκτον ξοδεύει φέτος 886 δις \$. Βασικός στόχος των εξοπλισμών της είναι η αντιμετώπιση της οικονομικής και στρατιωτικής απειλής της Κίνας στην περιοχή του Ειρηνικού. Το Πεκίνο, που υπερασπίζεται τα συμφέροντα των Κινέζων καπιταλιστών, έχει δηλώσει ότι η «επανάσταση» της Ταϊβάν με την Κίνα είναι «ιστορικά αναπόφευκτη». Η κυβέρνηση του προέδρου Μπάιντεν έχει επανειλημμένα δεσμευτεί να αντιδράσει στρατιωτικά αν το Πεκίνο επιχειρήσει μια εισβολή στο νησί.

«Όταν βλέπουμε την επιθετικότητα της Ρωσίας στην Ουκρανία και την κατάσταση στη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Ασία, αντιμετωπίζουμε ένα ιστορικό σημείο καμπής», είπε ο πρωθυπουργός της Ιαπωνίας δηλώνοντας ότι θα αυξήσει τις πολεμικές ικανότητες του Τόκου σε συνεργασία με την Ουάσιγκτον. Οι πολεμικές ναυτικές δυνάμεις της Κίνας και της Ρωσίας διεξάγουν κοινές πολεμικές ασκήσεις στον Ειρηνικό, ενώ η Βόρεια Κορέα ενισχύει με όπλα τη Μόσχα για τον πόλεμό της κατά του ουκρανικού λαού.

Η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζοντας και προωθώντας τα συμφέροντα των Ελλήνων καπιταλιστών στην ευρύτερη περιοχή, στέλνει όπλα στην Ουκρανία και φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα. Η Ελλάδα έχει πλέον στρατιωτικές βάσεις του NATO από τη Θράκη και τη Λάρισα μέχρι την Κρήτη αυξάνοντας την εμπλοκή της στις πολεμικές διενέξεις και στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στην περιοχή.

Καθώς αυξάνονται οι απειλές ενός ευρύτερου ή γενικευμένου πολέμου αυξάνεται και το διακύβευμα για τους εργαζόμενους να χαράξουν μια γραμμή πλεύσης η οποία να έχει τη δυνατότητα να αποτρέψει τις δολοφονικές συγκρούσεις, ακόμα και τη χρήση των πυρηνικών όπλων.

Οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας στο Ιράν, στη Ρωσία, στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη, στις ΗΠΑ, την Γαλλία, την Γερμανία, την Ιαπωνία και σε όλο τον κόσμο, είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο στην πορεία του καπιταλισμού προς τον φασισμό και έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι εργαζόμενοι στην Ουκρανία βρίσκονται στην πρώτη γραμμή υπεράσπισης της εθνικής κυριαρχίας της χώρας ενώ ταυτόχρονα παλεύουν ενάντια στις επιθέσεις στα δικαιώματα και στις συνθήκες ζωής τους που διεξάγει η αστική κυβέρνηση Ζελένσκι. Οι εργαζόμενοι στη Ρωσία παλεύουν ενάντια σε έναν πόλεμο που καταστρέφει τις ζωές τους, εκατοντάδες χιλιάδες στις ΗΠΑ έχουν συμμετάσχει σε απεργίες και διαδηλώσεις υπερασπιζόμενοι τις συνθήκες εργασίας και ζωής τους, στο Ιράν έχουν αυξηθεί οι απεργίες, οι διαδηλώσεις για τα δημοκρατικά δικαιώματα, ενάντια στην τρομοκρατία και τις εκτελέσεις και την καταπάτηση των δικαιωμάτων των γυναικών από το αστικό κληρικό καθεστώς. Στο Ισραήλ ο πόλεμος έβαλε τέλος σε τεράστιες διαδηλώσεις στις οποίες συμμετείχαν Εβραίοι και Άραβες ενάντια στην καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων από την αστική κυβέρνηση Νετανιάχου. Και στη Γάζα ακόμα και σήμερα γίνονται διαδηλώσεις εναντίον στην καταστροφή που έχει οδηγήσει τον παλαιστινιακό λαό η Χαμάς.

Για να σταματήσουμε την εθνική καταπίεση, τα αντιεβραϊκά πογκρόμ, την πορεία του καπιταλισμού προς το φασισμό και τον πόλεμο πρέπει να οικοδομήσουμε επαναστατικά εργατικά κόμματα, ικανά να καθοδηγήσουν εκατομμύρια εργαζόμενους και ακολουθώντας το παράδειγμα των Μπολσεβίκων στη Ρωσία το 1917 και του Κινήματος 26 Ιούλη στην Κούβα το 1959 να ανατρέψουμε την κυριαρχία των καπιταλιστών και να εγκαθιδρύσουμε κυβερνήσεις του εργαζόμενου λαού.